संलापितानां मधुरैर्वचोभिर्मिथ्योपचारैश्च वशीकृतानाम्।
आशावतां श्रद्दधतां च लोके किमर्थिनां वञ्चयितव्यमस्ति॥

अन्यच्च। उपकारिणि विश्रब्धे शुद्धमतौ यः समाचरति पापम्।
तं जनमसत्यसंधं भगवति वसुधे कथं वहसि॥

5 दुर्जनेन समं सख्यं प्रीतिं चापि न कारयेत्।
उष्णो दहति चाङ्गारः शीतः कृष्णायते करम्॥

अथ वा स्थितिरियं दुर्जनानाम्।

प्राक्पादयोः पतति खादति पृष्ठमांसं
कर्णे कलं किमपि रौति शनैर्विचित्रम्।
10 छिद्रं निरूप्य सहसा प्रविशत्यशङ्कः
सर्वं खलस्य चरितं मशकः करोति॥

तथा च। दुर्जनः प्रियवादी च नैतद्विश्वासकारणम्।
मधु तिष्ठति जिह्वाग्रे हृदये तु हलाहलम्॥

अथ प्रभाते स क्षेत्रपतिर्लगुडहस्तस्तं प्रदेशमागच्छन्काकेनाव-
15 लोकितः। तमालोक्य काकेनोक्तम्। सखे मृग। त्वमात्मानं
मृतवत्संदर्श्य वातेनोदरं पूरयित्वा पादान्स्तब्धीकृत्य तिष्ठ। य-
दाहं शब्दं करोमि तदा त्वं सत्वरमुत्थाय पलायिष्यसि। मृग-
स्तथैव काकवचनेन स्थितः। ततः क्षेत्रपतिना हर्षोत्फुल्ललो-
चनेनावलोकितः। तथाविधं मृगमवलोक्यासौ आः स्वयंमृ-
20 तो ऽयमित्युक्त्वा मृगं बन्धनान्मोचयित्वा पाशान्संवरितुं सय-
त्नो बभूव। ततः कियद्दूरे ऽन्तरिते क्षेत्रपतौ स मृगः काकस्य
शब्दं श्रुत्वा ससंभ्रमः समुत्थाय पलायितः। तमुद्दिश्य तेन क्षे-
त्रपतिना प्रकोपात्क्षिप्तलगुडेन सृगालो व्यापादितः। तथा